În lumina exigențelor Programului aprobat de partid privind dezvoltarea continuă a mișcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAȚIONAL ȘI OLIMPIC?

Continuăm investigația noastră privind modul în care se acționează — în toate nivelurile — pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite în **Programul de dezvoltare generală a mișcării sportive pînă în 1980**, aprobat de **Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R.**, cu două discipline care, după cum se știe, au adus, de-a lungul anilor, o importantă contribuție la afirmarea și consacrarea sportului românesc în arena internațională : LUPTE și SCRIMĂ.

Necesitatea dezvoltării ÎN CONTINUARE, CU PRIORITATE, a ramurilor sportive individuale — printre care se numără și aceste două discipline — **cu o mare pondere în programul Jocurilor Olimpice, cu posibilități și perspective reale de afirmare la J.O. din 1980**, este în mod deosebit subliniată de programul la care ne referim. Pentru că timpul scurs de la ediția trecută a Jocurilor Olimpice constituie o **etapă importantă, în care trebuiau realizate însemnate progrese**, ne propunem, în numărul nostru de astăzi, analiza și comentarea rezultatelor obținute — în această direcție — la cele două discipline.

Lupte — MEDALIILE DE LA BURSA AU MĂRIT AMBIȚIILE DE CONSOLIDARE A POZIȚIILOR FRUNTAȘE

Aducînd o importantă contribuție la bilanțul olimpic al delegației țării noastre la Jocurile Olimpice de la Montreal (trei medalii de argint, trei de bronz și un număr total de 36 puncte), sportul luptelor și-a propus în continuare consolidarea pozițiilor cucerite printr-o muncă temeinică și permanentă pentru obținerea unor performanțe superioare în perioada următoare.

Despre rezultele și neîmplinirile din perioada care a trecut de la ultima ediție a Jocurilor Olimpice, în rîndurile următoare...

CONTINUĂ „SCHIMBUL DE GENERAȚII"

Prima mare competiție internațională la care au luat startul luptătorii români, de la încheierea Jocurilor Olimpice de la Montreal și pînă în prezent, au fost campionatele europene (la ambele stiluri) de la Bursa (29—31 mai). Așa cum se obișnuește, la primele confruntări continentale după încheierea ciclului olimpic am putut constata o sesizabilă schimbare de generații în mai toate formațiile aliniate la startul competiției. De la această regulă n-au făcut excepție nici cele două echipe românești. În cea de greco-romane, față de Montreal au apărut patru noi titulari : C. Alexandru, I. Draica (debutanți), I. Savin (debutant) și V. Dolipschi. În formația de libere inițierea lotului a fost masivă. Șapte dintre reprezentanții noștri la C.E. fiind pentru prima oară selecționați în echipă (cinci dintre ei, juniori).

Bilanțul sportivilor români la stilul greco-romane a fost excelent : 3 MEDALII DE AUR **(Constantin Alexandru, Ion Păun, Ion Draica)**, DOUĂ DE ARGINT **(Nicu Gingă, Ștefan Rusu)** și DOUĂ DE BRONZ **(Mihai Boțilă, Victor Dolipschi)**. Acest succes remarcabil, care a adus România pe primul loc în clasamentul pe medalii, a stîrnit comentarii deosebit de favorabile sportului românesc, mulți dintre ziariștii acreditați la Bursa apreciind saltul valoric înregistrat în ultimii ani de reprezentanții țării noastre la mai multe discipline sportive.

Firește, această frumoasă reușită a luptătorilor români ne bucură, cu atît mai mult cu cît, în componența formației reprezentative au fost mulți tineri (unii chiar juniori), perspectiva repetării unor astfel de performanțe fiind evidentă. Este suficient să amintim că unul dintre campionii continentali este junior (I. Draica), iar cei-lalți medaliați (cu excepția lui V. Dolipschi) sînt tineri între 20 și 25 de ani. Și cu aceasta, alți doi tineri, **P. Dicu** și **I. Savin**, în vîrstă de 20—21 de ani, n-au ajuns încă la o maturitate sportivă. Cum în lotul de lupte greco-romane există o atmosferă de totală disciplină, de muncă la un înalt nivel, și dispunem de tehnicieni foarte bine pregătiți **(I. Cornea-nu, I. Cernea, N. Pavel)**, există toate condițiile ca performanțele de la C.E. să fie repetate și la campionatele mondiale, din luna octombrie, de la Götteborg. În plus, trebuie adăugat faptul că la lupte greco-romane competiția continentală este foarte apropiată ca nivel valoric de cea mondială, acest stil fiind mai puțin dezvoltat pe celelalte continente.

Constantin Alexandru, *din nou pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere la campionatele europene de la Bursa*

TINERETUL A CONFIRMAT ȘI LA „LIBERE"

Rezultatele reprezentanților noștri la celălalt stil (libere) nu s-au situat, însă, la nivelul așteptărilor. Aceasta pe de o parte, datorită faptului că echi-

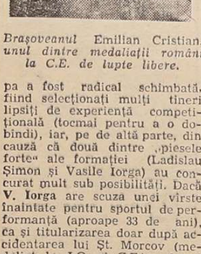

Brașoveanul Emilian Cristian, *unul dintre medaliații români la C.E. de lupte libere.*

pa a fost radical schimbată, fiind selecționați mulți tineri lipsiți de experiență competițională (tocmai pentru a o dobîndi), iar, pe de altă parte, din cauză că două dintre „piesele forte" ale formației (Ladislau Șimon și Vasile Iorga) au procurat mult sub posibilități. Dacă **V. Iorga** are scuza unei vîrste înaintate pentru sportul de performanță (aproape 33 de ani), ca și titularizarea doar după accidentarea lui Șt. Morcov (medaliat la J.O. și C.E.), fostul campion european și mondial **L. Șimon** a tratat cu superficialitate pregătirea sa din ultima vreme, manifestînd atitudine de îngîmfare, situație care nu mai trebuie tolerată de colectivul de antrenori condus de **Ion Crișan**.

Pentru luptătorii de la libere, campionatele mondiale (octombrie, Elveția) constituie o competiție mult mai dificilă decît cele continentale, în lupta pentru medalii fiind angajați și sportivii din R. P. Mongolă, S.U.A., Japonia, Iran, R.S.D. Coreeană etc. Totuși, cu o pregătire mai temeinică (care să asigure evoluția corespunzătoare a sportivilor consacrați și progresul așteptat al debutanților de la Bursa), reprezentanții noștri de la acest stil se pot îmbrăca din Elveția cu performanțe mai bune decît au reușit la campionatele europene.

Dincolo de aceste rezultate pe care, la fel ca la greco-romane, le dorim pe măsura talentului și condițiilor de pregătire ale sportivilor noștri, credem că **federația de specialitate trebuie să acționeze în continuare nu numai pentru creșterea formei sportive a talentelor existente, ci pentru omogenizarea cît mai pronunțată și la un nivel tot mai înalt a întregii echipe, ceea ce presupune ca prin intărirea activității în secții, îmbunătățirea procesului de selecție și instruire să se ajungă la o deplină acoperire a tuturor categoriilor, chiar cu 2—3 sportivi capabili de performanțe internaționale.**

CE S-A PROPUS, CE S-A REALIZAT

În legătură cu principalele probleme care au stat pe agenda de lucru a F.R. Lupte în timpul care s-a scurs de la ultima ediție a J.O. și pînă în prezent, am avut o discuție cu secretarul federației, **Victor Dona.**

— Care au fost obiectivele perioadei august 1976 — iunie 1977 ?

— După o analiză temeinică a participării luptătorilor români la J.O. de la Montreal și în lumina cerințelor și exigențelor Programului de dezvoltare a mișcării sportive aprobat de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., ne-am propus să consolidăm o serie de secții cu tradiție din județele **Constanța, Galați, Mureș, Caraș-Severin, Dolj, Suceava, Brăila, Brașov** și municipiul **București** ; de asemenea, ne-am propus să înființăm un număr de 50 noi secții cu activitate de nivel republican, astfel ca numărul sportivilor să ajungă la 5000, iar al celor de clasă internațională și cat. I de clasificare să atingă cifra de 785, față de 415 în anul 1976 ; ne-am propus să lărgim baza de selecție în toate județele, urmărind-se cuprinderea în secții a cîte 4-5 luptători la fiecare categorie, precum și formarea unor grupe speciale pentru categoriile mari, indeosebi la lupte libere ; în fine, dar nu în ultimul rînd, una dintre preocupările noastre a fost și este **întărirea loturilor naționale și pregătirea lor la un nivel corespunzător pentru o prezentare cît mai bună la campionatele europene, din luna mai și cele mondiale, din luna octombrie.**

— În ce măsură au fost îndeplinite aceste obiective ?

— Chiar dacă nu vrei respecta ordinea în care au fost enumerate obiectivele noastre, voi începe cu ultimul, cel al participării la C.E. de la Bursa. Încă din primele luni ale acestui an am organizat întreceri de selecție pentru lotul național, într-o competiție în care, prin prevederile regulamentului, am facilitat afirmarea tinerilor talentați (n-au participat sportivii din lotul olimpic, nici cei în vîrstă de peste 25 de ani). Lotul, mult întinerit, s-a pregătit asiduu, rezultatele fiind cunoscute : **excelent** la greco-romane, **satisfăcător** la libere (au participat șapte debutanți). Secțiile din județele respective s-au consolidat, majoritatea acestora avînd acum o producție corespunzătoare. Este de notat o singură excepție, cea a secțiilor din jud. **Caraș-Severin**, unde deși există tot sprijinul din partea organelor sportive locale, antrenorii **Nicolae Popescu, Dumitru Grozavu** (la greco-romane) și **Gheorghe Tăpălagă** (libere) nu muncesc cu suficientă pasiune și, în consecință, rezultatele sînt necorspunzătoare. În schimb, în plus față de propunerile noastre, au consolidat activitatea secțiilor din județul **Argeș** și s-am extins mult aria de selecție, luptele fiind practicate acum în foarte multe comune din județele **Suceava, Galați, Argeș** și **Ilfov**. De pildă, numai în județul Suceava ființează nouă secții sătești, cu rezultate foarte bune. Trei tineri de la IPROFIL Rădăuți, proveniți din secțiile comunale (**Nelu Amariei, Ion Lungoci** și **Marin Băbălău**), au fost selecționați în lotul național de juniori. Sînt primele roade ale muncii unor antrenori harnici, inimoși, care au primit de curînd calificarea în urma unor cursuri speciale organizate de federație.

Totuși, trebuie să spunem că acțiunea de îndeplinire a unui obiectiv pe care ni l-am propus — **cel al înființării unor noi secții cu activitate de nivel republican** — a demarat greu. Au fost create secțiile Viitorul Vaslui, Rapid Fetești, Rulmentul Bîrlad, Chimia Alexandria, I.O.B., Constructorul București, dar n-au fost consolidate. **Aceasta este o problemă care va trebui să stea mai mult în atenția Biroului federal. De asemenea, apreciez că este necesar să întărim activitatea în cîteva dintre secțiile sătești, care au și început să constituie principalele rezervoare de elemente talentate pentru secțiile de performanță.**

SPORTIVI ȘI ANTRENORI, LA ORA ÎNTREBĂRILOR ȘI RĂSPUNSURILOR

Cu cîteva flori...

ION CRISNIC, antrenorul coordonator al lotului de lupte libere : Deși luptele libere nu au o tradiție asemănătoare cu cele greco-romane — la noi în țară ele se practică de aproximativ 15 ani (prima participare la J.O. a fost consemnată în 1964) — noi am făcut eforturi pentru a reuși să ne apropiem valoric (pe plan international) de celălalt stil. Și, datorită descoperirii unor elemente deosebit de dotate pentru acest sport (**P. Coman, V. Iorga, L. Șimon, Șt. Morcov**), am reușit să ne facem cunoscuți în arena internațională. Acești luptători au obținut medalii la mai multe competiții de anvergură. **Ladislau Șimon** reușind chiar să urce pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere la campionatele mondiale și cele europene. Chiar și la ultima ediție a J.O., doi dintre sportivii noștri (L. Șimon și Șt. Morcov) au primit medalii de bronz. Dar, cu cîteva „dar"i nu se face primăvară... Trebuie să spun că dispunem de puțini antrenori pasionați și pricepuți, iar numărul secțiilor cu adevărat productive este foarte redus. În concluzie, luptele libere sînt private uneori cu mai puțină atenție. Cum altfel se explică faptul că unul dintre cele mai mari cluburi din țară, Dinamo, a desființat secția sa de libere ? Noi i-am selecționat pe cei mai talentați tineri, îi vom pregăti în continuare cu multă atenție și sperăm să fim mereu în rîndul luptătorilor de marile concursuri internaționale. Totuși, apreciez că trebuie pusîn schimbată optica în legătură cu luptele libere. Altfel nu vom putea niciodată atinge nivelul celor greco-romane.

Secretul succeselor : instruire timpurie

CONSTANTIN OFITERESCU, antrenor la Șc. sp. 2 Constanța : Sînt mîndru că doi dintre copiii inițiați de mine în tainele luptelor, *Ion Draica* și *Constantin Alexandru* (acum, la Steaua), au devenit campioni ai Europei. Mai am și alți elevi capabili de asemenea performanțe într-un viitor nu prea îndepărtat. Secretul acestor succese este o permanentă căutare de noi talente, instituirea temelnică și inițierea în tehnica acestui sport încă de la vîrsta copilăriei. Dacă veți veni la noi în sală, veți întîlni mulți copii de 7—10 ani care cunosc aproape perfect procedeele tehnico-tactice.

Adevărata experiență se capătă atît din victorii, cît și din eșecuri

LADISLAU ȘIMON : Deși sînt sportivul care a obținut cele mai mari performanțe în luptele libere din țara noastră (un titlu de campion mondial, unul european, două medalii de bronz la J.O. și alte succese în marile competiții internaționale), de două ori în carieră mi-am fost aspru critic at în ziarul SPORTUL pentru comportare necorespunzătoare în competiții de amploare. Ultima dată a fost după campionatele europene de la Bursa, încheiate în urmă cu luni mai. Trebuie să recunosc că în ambele situații criticile ce mi-au fost adresate au fost întemeiate. În ceea ce privește timpul, nu știu să precizez că nici cel mai valoroși sportivi din lume n-au obținut de fiecare dată numai succese. Nu afirm aceasta pentru a mă scuza. În viața fiecărui sportiv apar unele momente de cumpănă. Dar învățăminte trebuie trase atît din succese, cît și din eșecuri, ele constituie adevărata experiență în sportul de performanță. Sînt decis să mă pregătesc pe viitor așa cum am făcut-o de cele mai multe ori în activitatea mea sportivă — adică să nu-mi mai permit momente de relaxare — pentru a putea dovedi că rămîn același sportiv frunțaș în ierarhia luptelor libere pe plan internațional.

Cu gîndul la J. O. de la Moscova

ION DRAICA : *Sînt nespus de fericit pentru succesul realizat la campionatele europene de la Bursa. În același timp, mă simt dator să-mi exprim recunoștința față de antrenorul meu, Constantin Oțiteresc, care a știut să-mi sădească dragostea pentru acest sport încă din anii copilăriei. Practic luptele de la vîrsta de opt ani, așa încît succesul a venit ca o răsplată a miilor de ore petrecute pe saltelele de antrenament. Așa am ajuns să ating inestimabila mașterie. Cuvîntul Corneanu de a mă selecționa în echipa reprezentativă și mă bucur că i-am dat prilej de satisfacție. Sînt hotărît ca odată cu absolvirea cursurilor liceale să particip cu și mai multă regularitate la competițiile internaționale, pregătire pentru a putea să-mi păstrez poziția frunțașă pe care mi-am cîștigat-o în arena internațională.*

Scrima — REVENIRI PROMIȚĂTOARE, DAR ȘI REZULTATE MEDIOCRE

După ce **ultima ediție a campionatelor mondiale** (Budapesta 1975), **scrima românească a înscris cea mai bogată și prestigioasă filă în cartea sa de aur,** obținînd un titlu mondial (floretă feminin individual, prin Ecaterina Stahl) și două medalii de bronz (echipele de floretă feminin și de sabie), **un an mai tîrziu, la Jocurile Olimpice de la Montreal, bilanțul n-a mai fost la înălțimea așteptărilor,** doar sabrerii făcîndu-și datoria, prin echipa medaliată cu bronz și trăgătorul Ioan Pop, clasat pe locul 4. **Bilanț care contrasta cu rezultatele inalte obținute de delegația României.** În contextul amplelor analize efectuate după J.O. '76, impulsionate de **Programul privind dezvoltarea activității de educație fizică și sport pe perioada 1976—1980 și pregătirea sportivilor români în vederea participării la Jocurile Olimpice din 1980,** aprobat de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., scrima, disciplină cu importantă pondere olimpică, și-a propus o revitalizare a potențialului, o reașezare pe baze mai exigente, a procesului de depistare, lansare și pregătire a performerilor. Acum, în preajma primului examen de după Montreal '76, a campionatelor mondiale de la Buenos Aires, schițăm un tablou al scrimei noastre, dincolo de unele succese sau eșecuri ale acestui an. Pentru că statistica a înregistrat în acest an succesul floretistei Ecaterina Stahl la prestigiosul **„Trofeu Jeanty"** sau al sabrerului Alexandru Nilca la **„Turneul țărilor socialiste"**, ascensiunea spectaculoasă a echipei de spadă în ierarhia europeană și stabilizarea celei de sabie în elita probei, dar și penuria de rezultate bune ale floretiștilor, dar **ceea ce interesează, în primul rînd, este perspectiva și jalonarele sale de rezonanță,** rezultatele la campionatele mondiale și Jocurile Olimpice. Or, acestea nu pot fi rodul întîmplării, al inspirației de moment, ci al unui **proces complex, responsabil, de pregătire, al cărui fundament îl constituie munca, știința, disciplina, dăruirea.**

Pe cea mai înaltă treaptă a podiumului la Budapesta, campioana mondială Ecaterina Stahl *(România). Floretistele noastre speră să se numere și la actuala ediție a C.M. printre candidatele la medalii*

1800 legitimați, dar aproape 1000 — neclasificați

Nu constituie un secret pentru nimeni că scrima este departe de a fi o disciplină sportivă cu o extinsă bază de masă. Aparatură și echipament costisitoare, adeseori procurabile cu dificultate, un a.b.c. deloc spectaculos, desfășurat în săli și umărîrit cu pedanterie (concurența jocurilor în aer liber, unde lansarea pe circuitul competițional se face mult mai rapid, constituie un impediment real în calea proiectilor) fac ca numărul practicanților acestui sport al eleganței și reflexelor de fineță, al preciziei și analizei ultra-rapide, disciplină cu mare pondere olimpică (24 de medalii puse în joc) să nu se ridice, încă, în țara noastră, la nivelul dorit. La acestă oră sînt legitimați aproape 1 800 de sportivi în 43 de unități de performanță (cluburi, asociații, școli sportive). Ceea ce, raportat la numărul tradițiilor din țările cu reputate școli de scrimă (Franța, U.R.S.S., Italia, Ungaria), nu ne dă, de regulă, scrima românească își disputăm locurile frunțașe în marile competiții internaționale — înseamnă foarte puțin. Dar și acestor cifre trebuie să le aducem corectivele impuse de realitate, întrucît, așa cum rezultă din datele federației de resort, mai mult de jumătate din sportivii legitimați (aproape 1 000) nu sînt clasificați, sau cu alte cuvinte, nu sînt cuprinși într-o activitate competițională. Este adevărat că această cifră ar putea fi compensată de copiii care își încearcă pentru prima dată forțele pe o planșă, dar relativitatea înscrierii acestora într-o secție și, mai ales, a rămînerii lor în această disciplină pînă la atingerea realei performanțe, ne obligă să fim circumspecți.

Într-un asemenea context șarcina trasată scrimei de a selecționa și testa anual 8 000—10 000 de copii și juniori capătă o importanță vitală. Ce s-a făcut pînă acum, în acest sens ? Răspunsul primit de la secretarul federației, Dionisie Tepșan, *a fost evaziv : „Fiecare dintre cei 57 de antrenori cu normă întreagă pe care îi avem a trecut prin sita selecției anuale cîteva sute de copii..." Și cîți au rămas, socotiți fiind de acești specialiști că au un viitor în scrimă? Răspunsul n-a fost mai precis decît cel anterior : „Nemulțumitor", constă în faptul că inițierea în scrimă începe în jurul vîrstei de 8—9 ani, dar competițiile se adresează doar copiilor de la 10 ani în sus, inițierea în scrimă neființînd lesnicioasă. Așa încît, în acest interval de timp, concurența jocurilor sportive, care-i scoate rapid pe copii în arena publică, cu un minimum de deprinderi, se dovedește resimțită prin candidații la scrimă". O piedică reală dar, după părerea noastră, nu insurmontabilă. Cu o condiție : cei chemați să se ocupe de cei mai mici scrimeri (și de bine ar fi ca această să se recruteze în special dintre foștele glorii ale scrimei românești), să găsească, cu simț pedagogic, formele atrăgătoare de instruire specifice vîrstei și cunoștințelor acumulate. Pentru ca acești copii să se simtă atît de mîndrii de inițiații lor, inițierea în scrimă nefiind